

Drömvandrarens dotter

Författare: Annelie Adamsdotter
Handledare: Cecilia Davidsson
Examinator: Niklas Schiöler
Termin: VT19
Ämne: Kreativt skrivande
Nivå: Kandidat
Kurskod: 2KS10E

Abstrakt

Ingen vet var hon kommer ifrån eller att hon snart ska spela huvudrollen i en uråldrig profetia; allra minst hon själv.

17-åriga Amelia har aldrig passat in i Ljusets systraskap. Hon älskar spänning och äventyr, inte broderier och körsång. I flera år har hon sparat silvermynt från tjuvjaktsbyten för att börja om någon annanstans. Men så en natt träffar hon den mystiska Gabriel – vars sneda leende följer henne ända in i drömmen – och helt plötsligt förändras allt. Ingenting är längre säkert ... ingenting förutom att världen som hon känner till den kommer att gå under.

Nyckelord

Äventyr, fantasy, romantik

Tack

Tack till min handledare Cecilia Davidsson.

Prolog

Pärlor av svett ringlade ner för hennes panna och fick håret att klibba fast runt kinderna. Hon ville skrika – hellre kasta sig ut över stupet än ligga kvar och vänta på slakten – men läpparna förblev stumma och kroppen orörlig. Hon skulle dö; det visste hon. Det fanns inget lyckligt slut i berättelsen om hennes liv. Inget kärlekspar som fann varandra i en båge av röda rosor. Ingen vit springare. Berättelsen om Drömvandrarens dotter slutade i smärta. Med död.

Kniven höjdes över hennes bröst.

”Hälsa honom”, viskade rösten.

Hon ville fråga ”Vem då?” men i samma ögonblick penetrerades hennes hjärta av knivens vassa blad.

Kapitel 1

”Skynda dig nu!”

Noah blickade nervöst över buskarna medan Amelias händer arbetade med kniven.

”Ta det lugnt. Du har inget tålamod!”

”Ska du säga!” väste Noah tillbaka.

Amelia log mot sin alltmer lättklädda fågel.

”Bara en sekund till. Jag vill inte få med mig några fjädrar.”

”Vad spelar det för roll? Tänk på kalkonen som en present inslagen i fjäderpapper.”

”Ja visst! Syster Julia blir säkert alldeles överlycklig för en oplockad kalkon!”

”Hon blir inte glad i vilket fall som helst”, suckade Noah.

”Dåligt tålamod och negativ. Jag förstår inte varför jag låter dig följa med”, retades Amelia.

”Du behöver någon som håller vakt”, påminde Noah.

Amelia lät de sista brunvita fjädrarna falla till marken innan hon tog ett stadigt grepp om fågelns ben och gungade den fram och tillbaka i ren triumf.

”Nu är han plockad!”

”Jag tror inte att det här var någon bra idé!” viskade Noah nervöst medan han inspekterade en orörlig enbärsbuske.

”Nä, det tycker du aldrig, men nu är det gjort och fågeln är död.”

Noah lyfte ett smalt finger mot läpparna.

”Sch”, viskade han och Amelia himlade med ögonen.

Noah såg bokstavligen talat faror bakom varje gren; en vilsen igelkott eller en något för kall vind var tillräckligt för att få honom att vilja gömma sig under sin mammas spetsklädda kjolar. Amelia brukade skratta åt honom – göra lustiga miner och kalla honom löjlig – men den här gången började enbärsbuskens grenar faktiskt gunga från ena sidan till den andra, och löven vibrerade. Försiktigt. Långsamt. Illavarslande. Noah slöt ögonlocken.

”Låt dem inte se mig, låt dem inte se mig”, bad han tyst för sig själv.

Och kanske skulle de förbli oupptäckta. Kanske hade de osannolik tur. Kanske ...

”De är här!” ropade en man exakt fyra meter från Noahs rygg.

Kanske inte.

”Förbaskat också!” fräste Noah och började springa.

Amelia var redan på väg ner mot vattnet med kalkonen i ena handen och kniven i andra; hon väntade inte på någon. Noah följde med blicken hur hennes långa ben sicksackade mellan träden, lika smidigt som om de tillhörde ett rådjur. Hopp, hopp, hopp. Noah bet ihop käkarna

så hårt att det ilade i tänderna. Han hatade Amelia i det ögonblicket. Han hatade henne så mycket att han ville överleva bara för att kunna dränka henne i det kalla vattnet som väntade på andra sidan, men först skulle han slå henne medvetslös med den förbannade kalkonen. ”Skynda dig Noah”, ropade Amelia över axeln.

Noah tvingade isär käkarna och drog in två snabba andetag. Nattnatten smakade friskt och nytt; det gjorde honom illamående. Amelia vände sig om. Log. Ett leende större än den nakna kalkonen som dansade upp och ner i hennes hand. Noah log tillbaka. Inte ett stort leende, bara ett litet ryck i mungiporna som avslöjade att han inte längre ville se hennes nakna bli slapp och livlös. Det var svårt att vara arg på Amelia. Särskilt när hon sprang i skogen. Det var någonting graciöst i hennes rörelser, som om hennes fötter och armar aldrig hade gjort annat än att väja undan för rötter och illvilliga grenar. Noah å andra sidan fumlade omkring mellan hallonbuskarna och skar sina ben på minsta tagg. Snart sipprade blodet långsamt ner för hans kängor och bildade en samling röda droppar vid hälarna. Han fokuserade blicken på Amelias siluett. Hon var redan framme vid bergskanten och med en elegant rörelse virade hon in kalkonen i skinnsäcken och knöt den runt axlarna.

”De är vid vattnet”, ropade den okända rösten och i samma ögonblick störtade Noah ut genom skogen mumlandes någonting om att tända eld på taggbuskar. Han fattade Amelias hand och slöt fingrarna kring hennes.

”Beredd?” frågade Amelia utan att vänta på svar innan hon lät fötterna lämna bergskanten.

Havet svalde dem glupt och välkomnande, men vattnet var kallt och obarmhärtigt. Noah hade offrat sin bästa fällkniv för att slippa den plötsliga kylan, men det fanns ingen tid att värma upp; männen hade hunnit ut på klippan och siktade på dem med sina välanvända pilbågar.

”Nästa gång kommer ni inte undan!” ropade en av männen.

Amelia log mot berget och lade sig ner på rygg. Flaxade som en gam.

”Nästa gång tar jag ett helt vildsvin!” skrattade hon.

Mannen närmast kanten lyfte en knuten näve mot hjärtat och hans kamrat sköt iväg sin pil en halvmeter från Noah.

”Varför skjuter de alltid på mig?” utbrast han frustrerat medan han tog allt större simtag bort från ön.

Pilarna fortsatte falla likt ett skoningslöst regn, men alltid lite för långt till höger eller vänster för att faktiskt träffa.

”Jag hatar att simma i havet”, klagade Noah.

”Du hatar visst allting idag: vakna innan frukosten är serverad, att jag fortfarande har kvar pumpafrön från min födelsedag men inte delar med mig eftersom du inte förstår konceptet med max två, kalkoner, att springa så snabbt att du blir andfådd, vatte...

”Jag har inte klagat på pumpafröna”, avbröt Noah.

”Så du är bara grinig för att jag har blivit så gammal och vis?” fnissade Amelia.

”Gammal? Du är ju bara två år äldre än jag! Sjutton och femton, det är ju nästan ingen skillnad alls och du är inte visare! Det är jag som är tänkaren, det vet du också”, sa han irriterat.

De fortsatte framåt tills ön blev en obetydlig prick i bakgrunden. Noah lade sig på rygg och puffade ut små andetag i nattluften. Det var fortfarande sommar, men nätterna var kalla och månen fick himlen att framstå som minst tio grader kallare.

”Bara så du vet så hatar jag inte allt”, muttrade Noah helt plötsligt.

Amelia simmade upp vid hans sida och lade en snabb kyss på hans svala kind.

”Jag vet. Du älskar hårdstekta plättar, att titta på stjärnorna och ... vänta ... nu tog det stopp. Älskar du något mer?” skrattade hon. ”Ja visst det, du älskar att vara med mig.”

Noah såg ömsint på henne, som om han försökte sätta ord på det oförklarliga.

”Du gör mig galen ibland. Vet du det?”

Amelia nickade så snabbt att hennes haka hamnade under vattenytan.

”Jag vet”, sa hon och flätade samman deras fingrar i det mörka djupet. ”Du såg ut att vilja ta död på mig där borta.”

Hon viskade ut orden och lät dem hänga över deras huvuden; försökte tvinga honom till ett erkännande med hjälp av tystnaden.

”Hur skulle jag dö idag?” fortsatte hon. ”Samma som vanligt?”

Noah bet sig i läppen. En ovana han fått av Amelia.

”Jag skulle slå kalkonen i huvudet på dig.”

”Aj då, du skulle behöva slå mig rätt många gånger. Han här är ju en lättviktare”, skrattade Amelia och vred på nacken för att bäst kunna föreställa sig kalkonens förvånade ögon titta tillbaka på henne.

Hon släppte Noahs fingrar och började simma; pressade undan vattnet med handflatorna och lät fötterna bli till grodben. Hennes mörkröda hår lade sig som en slöja runt huvudet medan hennes gröna ögon lyste likt oslipade smaragder i månskenet.

”Noah, kom igen. Jag förstår; du grubblar. Du är en grubblare, men kan du inte grubbla och simma samtidigt?” ropade Amelia över axeln.

”Jag bara ...” mumlade Noah till svar.

”Bara vadå?”

Amelia stannade upp. Trampade vatten. Rastlöst. Kroppen krävde hennes uppmärksamhet.

”Jag tänker bara på ... på dig. Jag är glad att ha dig. Vet du det? Jag vet inte vad jag skulle göra utan dig.”

”Äsch”, sa Amelia och gjorde sig redo att simma igen.

”Du är ju inte precis som ...” fortsatte Noah, men avbröt sig själv.

”... Som de andra. Jag vet”.

Hon försökte le, men leendet blev till en ful grimas.

”Ibland önskar jag att jag var som alla andra. Det vore lättare”, viskade hon tillbaka.

”Du brukar säga att det lätta är tråkigt”, påminde Noah henne.

”Du är något av en besserwisser, vet du det?” skrattade Amelia och skvätte vatten över hans ljusa lockar.

”Ja. Jag hör mig själv. Jag vet precis hur mycket besserwisser jag är”, svarade han och simmade ikapp Amelia på rygg. ”Amelia. Bli inte grinig nu. Det är bra att vara annorlunda. Jag hade inte tyckt om dig annars”.

”Så du tycker om mina galna upptåg och tjuvjakter?” retades Amelia.

”Ja”.

”Är du säker? Då följer du med mig igen nästa gång?”

”Såklart! Vem ska annars hålla vakt?”

Han log mot henne. Ett försiktigt Noah-leende. Ett sådant där som får hjärtat att vilja bygga bo med stängsel för att hålla det kvar. För alltid.

”Sisten upp!” utbrast Noah plötsligt och började plaska med armarna så hastigt att han skapade små vågor runt sin kropp.

Amelia dröjde kvar trots att hon enkelt skulle kunde vinna – hon vann varje gång – men just i natt fanns det någonting sorgligt i luften. Kanske var det månskenet eller pilarna som låg på havets botten men som lika gärna hade kunnat sitta i hennes rygg. Kanske var det en förvarning om vad som komma skulle.

”Noah. Lova mig att du alltid kommer att gilla mig”, viskade hon men Noah var redan framme vid strandkanten och utom hörhåll.

Kapitel 2

”Plockad eller inte, jag vill inte ha ert tjuvjaktsbyte Amelia. Hur många gånger måste jag säga det till dig?”

Syster Julia lät slevan vandra tankspritt i grytan medan en hårslinga föll ner i hennes ansikte. Hon var en gammal kvinna som dessutom såg mycket äldre ut än hon faktiskt var; håret var gråspräckligt och händerna fåriga som på en gammal eka.

”Vi ska vara tacksamma för vad naturen ger oss”, mumlade hon halvt för sig självt.

Amelia ryckte på axlarna.

”Tacksamhet är jättebra men smakar rätt illa på tallriken.”

Syster Julia lyfte blixtnabbt upp ett benigt pekfinger till örsnibben.

”Andarna hör dig”, sa hon och kastade en snabb blick mot Noah som stod orörlig i dörröppningen.

”Ja syster Julia”, instämde han av ren artighet.

”Grispalt, grissoppa, griskorv. När jag växte upp – och det var inte så länge sedan som man kan tro – så fanns det alla möjliga sorters vilt här omkring ...”

Hennes ögon blev dimmiga.

”Sedan byggdes Muren”, tillade Noah hjälpsamt.

Syster Julia nickade långsamt och försökte le.

”Vi är trygga nu. Det är det viktigaste. Dessutom så är griskött också gott.”

”Amelia, strunta i henne. Hon vill ju inte ha den”, sa Noah och knackade nervöst i dörrkarmen.

”Gå och lägg dig Noah”, väste Amelia tillbaka mellan sammanpressade läppar.

Noah stirrade sårat på henne i fyra sekunder innan han vände på fötterna och försvann.

”Nu har du gjort honom upprörd igen! Ska ni fortsätta vara vänner så måste jakterna upphöra. Jag vet att du menar väl, men du måste följa reglerna. De finns där av en anledning. Det är ...”

Syster Julia skakade på huvudet medan hon försökte hitta ordet.

”Opassande.”

Hon smackade med läpparna; uppenbarligen inte nöjd med ordvalet.

”Farligt”, rättade hon sig. ”Du borde ta del av syster Marions korgfläteri. Där har du en meningsfull sysselsättning. Eller syster Ellinors körsång. Men det gör du väl inte ...”

Hon suckade.

”Det är farligt att bara lämna byn, men på Skogsfolkets ö är det som om Muren aldrig ens har existerat. Det är farliga krafter som vilar i luften där Amelia. Krafter starkare än du någonsin kan förstå. Jag är rädd att du ska bli skadad. Vet du det?”

”Jag vet, men jag klarar mig alltid. Värre är det med kalkonerna.”

Amelia såg ner på den nakna fågeln i sin hand och ryckte på axlarna ännu en gång.

”Nåväl. Ni har bestämt er. Jag förstår, syster Julia. Det är som ni säger, griskött är gott det också. Vem kan tröttna på gris? Inte jag i alla fall, så jag lämnar kalkonen här på golvet till hundarna.”

”Till hundarna? Nej, det vore bortkastat! Jag kan ta hand om den med lite timjan och persilja. Precis som mor gjorde. Kanske med en gnutta smör till.”

Ett illa dolt leende spred sig över Amelias ansikte.

”Det låter som en festmåltid. Det borde väl vara värt åtminstone två silvermynt?”

”Två?”

Syster Julia tappade greppet om sleven i grytan och den försvann med ett slurp.

”Nä du, din utpressade. Ett silvermynt och inte ett öre mer!”

”Två eller så får hundarna den. Bjo!” ropade Amelia och en stor lurvig hund med ett något för stort huvud och för korta ben sprang in genom dörröppningen.

Han hoppade och gnydde mot hennes höft medan hon lyfte kalkonen över sitt huvud.

”Två”, upprepade Amelia och syster Julia nickade panikslaget till svar.

”Ge hit den då!” väste hon och rasslade upp två silvermynt ur klänningen.

”Alltid trevligt att göra affärer med er”, skrattade Amelia.

”Utpressare”, mumlade syster Julia medan mynten och kalkonen bytte händer.

Amelia gick snabbt mot dörröppningen medan Bjo fortsatte hoppa runt hennes vader.

”Tyvärr gossen. Inte idag heller”, sa Amelia och gnuggade honom över öronen.

Kapitel 3

Gatan var tyst och öde. Alla sov, och de hade de gjort sedan klockan tio. Prick. Ljusets dal var byggd på en stadig grund av regler och alla följde dem slaviskt, ja alla bortsett från några mindre nogräknade systrar – och Amelia och Noah förstås.

”Reglerna finns där av en anledning. Vilken anledning säger du? Ifrågasätt inte Andarnas väg Amelia”, hade syster Margarethe sagt under en lektion i etik och moral.

Det var för övrigt under den lektionen som Amelia fick kvarsittning för att ha kastat ett gummiband i nacken på Peder. Amelia kunde inte låta bli att undra vad straffet var för att inte ligga i sin säng mitt i natten. Kökstjänstgöring i en månad? Eldvakt? Döden? Hon skrattade för sig själv medan hon gick på den nertrampade och stelnade gyttjan som kallades för huvudled och gömde sig bakom den röda grisladan. Hon lutade huvudet mot väggen och tänkte på Noah; han hade garanterat gått och lagt sig vid det här laget och hon kunde inte gärna klandra honom, men lite ensamt var det allt. I morgon skulle hon ge honom en bit av sitt smör vid frukosten och så skulle han förlåta henne. Det var inte första gången hon hade varit lite väl kort mot honom.

”Du var faktiskt rätt dum. Lite mer smör så är vi kvitt”, skulle han säga och bre sin smörgås med dubbelt så mycket vitlökssmör som var tillåtet.

Hjärtat dunkade hårt innanför klänningstyget. Dunk, dunk. Dubbla slag. ”Bättre det än tredubbla”, tänkte Amelia och fortsatte förbi dörröppningen till syster Albertinas stuga. Syster Albertina var en av byns allra äldsta kvinnor. Till och med äldre än syster Julia, vilket sa rätt mycket. Ingen mindes när hon föddes eller varifrån hon kom ifrån och Amelia hade många gånger funderat på om hon hade ett tredje öga i nacken. Det var riskabelt, men stigen förbi hennes stuga var den snabbaste till ängen. Amelia gick med böjda ben förbi fönstret. Hon sover, tänkte hon lugnande.

I samma ögonblick öppnades dörren på vid gavel och ett ostadigt stearinljus hölls ut i nattmörkret.

”Hallå, någon där?” frågade syster Albertina med en så darrande röst att Amelia undrade om hon hade gråtit.

Hon duckade under stearinljuset och fortsatte framåt så ljudlöst hon bara kunde. Så snart syster Albertina stängt igen dörren muttrades ”Jag kunde svära att jag hörde ...” ökade hon på stegen. Hon sprang igenom skogsdungen medan kängorna suckade i det blöta gräset. Kvistarna slog henne i takt och skvallrade om var hon befann sig. ”Här är hon, kom och ta henne”, kunde hon nästan höra dem yla. I slutet av vägen letade Amelia upp en stor spetsig

sten som låg dold alldeles intill rosenbuskarna. Med en kraftansträngning lyfte hon stenen och lät silvermynten falla ner i hålet som hon grävt tre år tidigare.

”Nittiotvå”, räknade hon metodiskt när ett dovt ljud avbröt skogens tystnad.

Hon släppte snabbt ner stenen över gropen och skyndade sig bort till stigen. Ljudet kom allt närmare och alldeles för fort! Hon hann inte ens tänka tanken att kasta sig ner och ta skydd i det höga gräset innan en stor häst for ut ur buskarna. Dess päls var ljus som vitsippor och ögonen mörka som stenar under vattenytan. Amelia stod förstenad av dess skönhet.

”Flytta på dig!” skrek hennes ben, men fötterna vägrade röra sig. De var ett med marken. Fastkilade som en hundraårig ek. Och dold i mörkret. Ryttaren hann inte uppfatta henne förrän han var några meter bort. Han greppade snabbt tag om tyglarna, men hästen ville inte stanna; hon ställde sig upp på bakbenen och skrek ut sin motvilja, ”Mig kan du inte tämja.” ”Såja, lugn flickan, lugn”, manade ryttaren medan stoet motvilligt föll ner på benen.

Amelia slets ur sin förtrollning. Hon andades ytligt. Snabbt. Som för att försäkra sig om att hon levde.

”Du hade kunnat trampa ihjäl mig!” viskade hon till ryttaren som fortfarande försökte tygla sin häst.

Amelia drog in den kalla nattluften i lungorna och höjde rösten.

”Du hade kunnat trampa ihjäl mig!”

Mannen hävde sig ner från hästen medan han höll ett stadigt grepp om tyglarna. Det såg nästan ut som om han försökte hindra stoet från att möblera om Amelias ansikte med hovarna. ”Så ja, lugn flickan, lugn”, upprepade han medan han strök handflatan över stoets mule.

Hon andades våldsamt in i hans öppna hand innan hon drog sig undan och gick bort till ett intilliggande träd.

”Hur gick det?” frågade mannen vänligt och sökte Amelias blick.

Han var lång. Betydligt längre än Noah, men kortare än David, som i och för sig gick in med huvudet i dörrposter. Kroppen var slank och antagligen välbyggd; hans rock spände över armarna. Hon kunde inte låta bli att stirra på honom. Hans kortklippta ljusbruna hår, ögonen som glittrade och exploderade på samma gång, och skäggstubben som var för perfekt för att vara omedveten. Han var äldre än Amelia – kanske tio år – och hans röst djup som om den kom från jordens inre.

”Du hade kunnat trampa ihjäl mig”, upprepade Amelia en tredje gång.

”Jag ber så mycket om ursäkt fröken. Jag trodde inte att systrarna var ute i skogen om nätterna. Framförallt inte ensamma.”

Han log ett snett leende. De flesta hade kallat det charmigt; Amelia var inte en av dem.

”Försöker du göra mig förlägen?”

Amelia satte händerna i sidorna och önskade innerligt att hon hade haft ett par ordentliga höfter att vila dem på. Mannen fortsatte le medan han skakade på huvudet.

”Självklart inte fröken. Jag försöker bara förklara omständigheterna. Jag trodde helt enkelt inte att någon skulle vara ute i skogen vid den här tiden.”

Hon trodde honom inte.

”Vart är du på väg någonstans då?” väste Amelia tillbaka. ”Skogen brukar nämligen vara tom på nattliga ryttare. Ensamma ryttare.”

”Det kan jag inte säga.”

”Hemligt”, sa Amelia med ett leende och kände motvilligt hur ilskan började rinna av henne.

Mannen nickade.

”Då antar jag att du inte kan säga ditt namn heller.”

”Jag kan säga det, men om du för det vidare ...” sa mannen trevande.

”Då måste du döda mig”, tillade Amelia.

Han skrattade.

”Precis. Men bara för att jag nästan red över dig så gör jag ett undantag. Gabriel till er tjänst.”

”Bara Gabriel?”

”Bara Gabriel.”

”I så fall är jag Bara Amelia.”

Amelia sträckte raskt fram högerhanden och väntade på att han skulle ta emot den. Ett. Två. Tre. Hon räknade sekunderna. Han verkade inte ens se hennes hand som så lustigt hängde i luften. Istället böjde han sig fram – långsamt – och lät läpparna nudda hennes. Försiktigt, ömsint. Amelia slöt ögonen.

”Angenämt att mötas Amelia”, viskade han och drog sig tillbaka.

Han såg oskyldigt på henne, som om kyssar var kutym istället för någonting opassande och oanständigt. Amelia blinkade. Försökte förstå vad som precis hade hänt. Hon borde skrika – eller slå med knuten näve – men det var någonting med honom som fick henne att vilja ha mer.

”Du ser inte ut att tillhöra systraskapet. Vart kommer du ifrån?” frågade Gabriel och tvingade Amelia tillbaka till verkligheten.

”Nej, jag ... ”

Hon bet sig i läppen och lät tystnaden besvara hans fråga.

”Vet du inte?”

”Vet du att du är väldigt frågvis?” kontrade Amelia trotsigt.

Mannen skrattade.

”Jo, jag har hört det.”

”Vart är du ifrån då? Är det också hemligt?” frågade Amelia med en löjligt tillgjord röst.

”Nej då. Jag är långt härifrån. Skogens sång. Har du hört talas om det?”

Amelia tog namnet i munnen. Det smakade ovant.

”Det är på andra sidan Muren”, sa Amelia till sist.

Mannen nickade.

”Hur är det där?”

”Magiskt”, svarade Gabriel med en axelryckning och började gå mot hästen.

”Jag skulle vilja se det någon gång. Något magiskt.”

Gabriel log mot hästryggen medan han strök handen över stoets hals.

”Det kommer du få göra. Det är jag övertygad om.”

Han satte ena foten i bygeln och hävde sig upp över sadeln likt en hägring i natten.

”Farväl Amelia. Tills vi ses igen.”

Gabriel log mot henne. Ett snett leende. Han vände hästen mot skogen och försvann innan hon hunnit hitta orden. Innan hon hunnit säga ”Gå inte”.

Kapitel 4

Amelia kröp ner i sängen, drog det tvättblekta lakanet tätt omkring sin kropp och vilade huvudet mot kudden som lämnade allt att önska. Rummet var nästan kolsvart nu; enda ljuset som kom in var från det lilla fönstret i ytterdörren. Byn var tyst och öde. Inte ens grisarna i ladan bredvid grymtade. Klockan var långt efter läggdags och i sängarna bredvid hördes tunga andetag. Claudia pratade i sömnen – som vanligt – någonting om en glasflaska. Amelia lade sig på sidan och stirrade in i väggen där hon visste att det hängde en liten prydnadsängel i ask vars ansikte var täckt av tårar. Den brukade göra henne ledsen när hon var yngre. Nu tänkte hon inte ens på att den fanns där. Hon drog fingrarna mot träpanelen och sökte efter kvistarna med fingertopparna. En. Två. Tre. Fyra. Fem. Hon hann till tjugotre innan tröttheten sköljde över henne och ögonlocken blev tunga som livet självt. Handen föll långsamt ner mot lakanet – alldeles slapp – men så snart den nuddade madrassen vaknade hon med ett ryck. Amelia stirrade upp i taket som borde vara av furu – och där det borde finnas en kvist mer eller mindre identisk med en orm – men som nu var vitt och täckt av lätta, genomskinliga tygstycken.

”Var ...” började Amelia medan hon tryckte upp ryggen mot en sängstomme i mörkt körsbärsträ och såg ner på lakanen i rött silke. ”Var är jag?” viskade hon och kikade försiktigt ner över andra sidan sängstommen.

På golvet låg en stor björnpläd. Säkert tre meter lång. Björnens ansikte vilade tungt mot golvplankorna och stirrade på henne med sitt enda öga; det andra saknades. Hon blinkade mot den. Rädd att den skulle blinka tillbaka. Det kanske var en sådan där dröm, men så trycktes madrassen ner av en manskropp. Han lutade sig försiktigt över Amelia. Lade hennes ansikte i sina stora händer. Hans silvriga ögon blänkte i stearinljuset och hans läppar log ett hemlighetsfullt leende. Amelia hade aldrig sett sängen eller rummet förut, men mannen och hans ögon var lika verkliga som gåshuden på hennes armar.

”God kväll Amelia”, viskade Gabriel och kysste henne.

Först försiktigt, som om han smakade på en karamell och funderade på om han gillade kryddan. Sedan hårdare. Ivrigare. Han ville ha mer. Amelia fann sig själv med att kyssa honom tillbaka. Gabriels tunga värmdes hennes, och hennes kropp suktade efter hans. Han lät tungan vandra ner för hennes hals och nacke. Försiktigt rörde han sig till hennes bröst och drog ner nattlinnets axelband med en enda rörelse.

”Jag har aldrig ...” började Amelia men Gabriel lade ett ringprytt finger över hennes läppar.

”Jag lovar att vara försiktig.”

Han nickade långsamt innan han kysste hennes läppar igen. Den här gången med största beslutsamhet. Hans vita skjorta försvann ner i en hög på golvet tillsammans med hans svarta bomullsbyxor. Amelia lät fingrarna vandra över hans nakna bröst. Gabriel fattade hennes hand och kysste hennes fingrar. Ett efter ett.

”Hur vill du ha mig?” viskade hon.

Han stannade upp och strök handen över hennes kind.

”Precis som du är.”

Kapitel 5

Gabriel log ett egensinnigt leende i det flyktiga ljusskenet medan han drog sig undan från Amelias nakna famn. Långsamt började han knäppa de översta knapparna på skjortan.

”Måste du gå?” frågade Amelia medan han knäppte den andra knappen.

Hon visste redan svaret. Det var lika självklart som att träd faller i skogen; han skulle lämna henne nu, naken och röd av upphetsning.

”Vi ses igen.”

Han vände sig om och placerade en försiktig kyss på hennes överläpp innan han drog lakanet tätt omkring hennes kropp och bäddade om henne som ett litet barn.

”Sov gott Amelia. Dröm sött”, sa han och lade sin vänstra hand över Amelias ögonlock.

Han strök dem neråt. Så långsamt att tiden verkade stå stilla. Hon andades tungt. Djupt. Tyngre. Djupare. Och innan han hunnit dra tillbaka handen, hade hon somnat.

Kapitel 6

Amelia vaknade med ett hårt ryck. Hon gled automatiskt upp mot väggen och gnuggade sömnen ur ögonen. Solen lyste in genom fönstret och kastade sin skugga över hennes späda kropp. Det var uppenbarligen morgon, men kroppen värkte av trötthet. Varje lem, muskel och sena ville somna om. Inte minst ögonlocken. Kanske var det drömmen som hade lämnat henne utmattad? Den hade varit så verklig.

”God morgon Amelia”, gäspade Sarah från sängen bredvid.

”God morgon”, mumlade Amelia tillbaka och stirrade på ormen i taket. ”Jag hade en jättekonstig dröm i natt.”

”Om vadå? Om Noah?”

Sarabs skratt ekade i rummet och hon var tvungen att tysta sig själv med kudden. De andra flickorna tittade ogillande upp från sina sängar; Amelia var inte den enda som var morgontrött.

”Nä, inte precis”, sa Amelia och ångrade sig.

Hon ville inte dela med sig av drömmen. Den kändes för privat. För verklig. Som att beskriva sin bröllopsnatt för främlingar. Hon satte sig upp i sängen och lade lakanet åt sidan. Sarah spärrade plötsligt upp ögonen och pekade på Amelias madrass.

”Vad är det där?”

”Vadå?” frågade Amelia och ställde sig upp för att granska sin säng.

Hjärtat stannade – om bara för ett andetag – lakanet var inte längre rent och vitt utan fläckat av färskt blod.

Kapitel 7

”Vad tänker du på?”

Noah låg i sängen iklädd en randig bomullspyjamas och egensyddas nattofflor som var alldeles för stora för att faktiskt gå i.

”Amelia?”

Hans ögon var oroliga, som om de såg någonting i hennes ansikte som inte gick att identifiera. Hon log mot honom. Helst ville hon rycka på axlarna, säga ”Ingenting” och så var det ur världen, men hon kunde inte ljuga. Inte för honom. Det var sedan länge kväll och allt hon kunde tänka på var drömmen om Gabriel. Den hade varit så verklig att om hon slöt ögonen och koncentrerade sig tillräckligt hårt kunde hon nästan känna hans andedräkt mot halsen; en sval doft av solrosor. Hur nu doftlösa blommor kunde dofta så tydligt och skarpt. Men det var förstås omöjligt – det visste hon också – och det gjorde det hela ännu värre.

”Jag måste få röra på mig”, viskade hon halvt sittandes på sänggaveln. ”Följ med mig.”

”Jag orkar inte Amelia”, suckade Noah och drog lakanet hårdare kring nattskjortan.

”Kom igen. Jag såg en hare tidigare. Vem vet, det kanske blir harstek till middag?”

”Försök inte. Igår blev jag nästan spjutad.”

”Spjutad är inget ord”, rättade Amelia med ett skratt.

”Det är det visst det. I vilket fall som helst så har jag fått nog med spänning för en livstid. I natt drömde jag att Skogsfolket grillade mig till middag. Du vet – över en öppen eld – som ett vildsvin. Jag hade till och med ett äpple i munnen.”

”Vilken dröm”, fnissade Amelia.

”Visst, det låter kul nu när jag säger det så här i efterhand, men det var det inte.”

Noah såg allvarligt på Amelia, så allvarligt att hon var tvungen att svälja leendet som ville dansa i hennes ansikte.

”Jag hade också en märklig dröm i natt”, började hon försiktigt. ”Den handlade om en man som jag träffade igår.”

”Vad då för man?” sa Noah och puffade till kudden med ryggen.

”Bara en idiot med en häst.”

”Aha. Vad drömde du om honom för då?”

”Ja ...” rodnade Amelia. ”Sådana saker berättar inte fina flickor.”

Noahs ögon förändrades från grumligt blå till nyfiket turkosa.

”Fina flickor”, sa han intresserat. ”Känner du några sådana?”

”Nä, det har du rätt i”, sa Amelia sarkastiskt och reste sig upp från golvet. ”Och nu orkar jag inte vara inne längre. Följer du med ut eller inte? Du är min bästa vakt.”

”Din enda vakt och ikväll ska jag vakta sängen”, tillade Noah trött medan han tryckte ner ryggen så hårt mot madrassen att sängramen knarrade. ”Försök att inte bli spjutad ikväll.”

”Jag ska försöka”, sa Amelia med en blinkning och gick ut i skymningen.

Så snart hon stängt dörren bakom sig hördes en skarp busvissling alldeles i närheten följt av ett kvinnligt skratt. Högt. Irriterande. Claudia. Amelia suckade medan hon började småspringa mot skogen. Gruset knastrade under hennes kängor. Hon ökade på farten. Sprang fortare. Fortare. Muskelnerna spände och drog under huden. Hon försökte tänka på kaninen som hon sett vid frukosten. Försökte föreställa sig den lealösa kroppen på marken och blodet från pilen i ryggen. Men det gick inte att tänka på kaninen. Inte på blodet. Inte på pilen. Allt hon kunde tänka på var Gabriel. Hans nakna kropp. Hans kyssar. Hans värme. Amelia sparkade så hårt i mossan att en tova lossnade.

”Skärp till dig”, väste hon mellan sammanpressade läppar och slog till sig själv – hårt – på kinden med handflatan. ”Fokusera.”

Hon slöt ögonen – försökte få världen att stanna upp, försökte höra skogen – men kaninen fanns inte där. Amelia svor tyst för sig själv innan hon började gå mot Stuga Solkatt, det vill säga stugan hon delade med fem andra unga kvinnor. Hon hade delat rum med Claudia, Sarah, Linnéa, Minna och Liv sedan de var barn. Nu stod en säng tom; Minna hade precis gift sig och de äldre systrarna kunde inte enas om vem som skulle ta över hennes urtvättade lakan. Skönt så länge sängen är tom, tänkte Amelia samtidigt som hon smet in genom dörröppningen till stugan. Det var egentligen inte läggdags förrän om någon timma, men hon orkade inte tänka på Gabriel längre – eller försöka och misslyckas med att tänka på någonting annat – en enda sekund till. Hon bytte snabbt om till nattlinne, men kängorna lät hon vara kvar när hon kröp upp i sängen och lutade huvudet mot kudden.

”Ett. Två. Tre. Fyra”, räknade hon och drog fingrarna över kvistarna i träpanelen.

Hon räknade till tjugosju och gäspade av tröttheten som kom smygande. Vid trettio två blev nacken slapp och ögonlocken hann precis falla ner innan de öppnades igen.

”God kväll Amelia”, viskade Gabriel och Amelia kände hans varma händer röra sig över hennes nakna kropp.

”God kväll”, log Amelia tillbaka.

Gabriel fattade hennes ansikte i sina händer, lyfte hennes läppar till sina och kysste hennes kinder. Haka. Näsa. Försiktigt som en fjäril.

”Jag är glad att du är tillbaka”, viskade hon och begravnade fingrarna i hans hår.

Förvånad blinkade han två gånger innan ett snett leende tog plats på läpparna.
”Du blir inte av med mig i första taget.”

”Bra”, skrattade Amelia.

Gabriel smekte hennes rygg och drog ett ensamt finger över hennes navel.
”Då var det bestämt. I natt är jag din”, viskade han och log ett leende så brett att det spred sig upp till öronen.

Kapitel 8

Gabriel fortsatte att besöka Amelia i hennes drömmar ytterligare tre nätter. Han sa aldrig särskilt mycket, men varje gång han talade gjorde han det med ett litet, snett leende och ögon som glittrande nästan omänskligt. Amelia försökte att inte tänka på honom, men det var som om hjärnan hade spolats ren på allt som inte handlade om Gabriel. Varje hjärncell var upptagen med att föreställa sig hans fuktiga läppar mot halsen, hans stora händer på ländryggen och hans starka armar som kändes så otroligt beskyddande. Amelia log åt dessa tankar medan hon vandrade genom byn, medan hon åt sina mål med mat och – som allra störst – när hon kröp till sängs om kvällen. Hennes plötsliga tankspriddhet gick inte obemärkt förbi och den uppskattades inte av systrarna som satte henne på kökstjänstgöring.

”Inget skingrar tankarna lika väl som att skala trettio kilo potatis”.

Det sa i alla fall syster Margarethe.

”Den här ser ut som en ekorre”, sa Amelia och visade stolt upp en potatis med grodd som en svans. ”Om vi bara väntar några veckor med att skala den så kommer den att vara lurvig och fin också.”

Claudia verkade inte uppskatta sällskapet utan fortsatte skära potatisar i lika stora kuber utan att så mycket som vända sig åt Amelias håll.

”Är vi på vårt bästa humör idag?” fortsatte Amelia retsamt.

”Åh, håll tyst med dig”, fräste Claudia. ”Vad är det med dig egentligen? Du flinar som om du fått en tegelsten i huvudet.”

Amelia log för sig själv medan hon skalade svansen av potatis-ekorren.

”Nu när du säger det så har jag lite ont i huvudet”, fnissade hon.

Claudia lade snabbt ner kniven på bänken och placerade händerna på höfterna; höfter som säkerligen skulle bära minst fyra barn.

”Vem är han?” väste hon irriterat.

Amelia blinkade oförstående två gånger som om hon inte förstod frågan.

”Vad menar du?”

Hon log för sig själv.

”Jag är inte korkad Amelia! Vad heter han? Är det John? Eller Adrian? Säg inte att det är Johannes, han är redan tagen! Du är väl inte kär i en trolovad man?”

Claudia såg ut att bli chockad av sin egen fråga och täckte munnen med sina rödflammiga händer. Amelia flinade åt sin stympade potatis-ekorre; ingen kunde skapa en skandal som

Claudia. Det skulle räcka med en tiondels sekund för att hon skulle hinna inbilla sig att Amelia var kär i självaste Muritz den stora eller trolovad med en gris.

”Nej, nej och nej. Fick du svar på alla dina påhittade frågor nu?” fräste Amelia.

Hon tog inte illa upp på riktigt, men nog förtjänade hon inte att mer eller mindre bli kallad äktenskapsförbryterska?

”Men någon är det! Försök inte med mig! Jag ska nog lista ut det”, sa Claudia och viftade olycksbådande med ett långt finger.

Amelia suckade och fokuserade på potatisskalandet.

”Du känner honom inte.”

Amelia smakade på orden och lade dem långsamt i munnen som om de var värdefulla för att slösas på en gång.

”Han är inte härifrån förstår du.”

Claudia blev chockad igen – och som om det vore ofrivilliga spasmer – för händerna upp till munnen.

”Menar du att han inte är från byn? Men hur träffades ni? Är det någon av männen som syster Margarethe presenterade på dansen? Men, var inte det väldigt länge sedan? Minst två månader och du har sett så här...”, hon viftade med handen mot Amelias ansikte innan hon fortsatte ”konstig ut i mindre än en vecka.”

Claudia räknade dagarna på högerhanden.

”Var det när ... nä, jag kommer inte på det. Säg något Amelia, säg. Jag dör av nyfikenhet.”

Claudia svansade fram och fattade Amelias blöta händer.

”Jag kan inte säga hur vi träffades. Det är hemligt”, sa Amelia och med en gång föll Claudias ansikte; hon avskydde hemligheter. ”Men”, fortsatte Amelia. ”Jag kan berätta att det kändes ... som en dröm.”

”Åh, vad romantiskt!” suckade Claudia och bet sig själv i läppen. ”Jag får aldrig vara med om någonting romantiskt. Det är inte rättvist! Jag tar hand om mitt yttre, jag broderar vackrast i hela byn och jag dansar som en svan. Det sa syster Margarethe till mig. Som en svan sa hon.”

”Till mig sa hon skata. Jag antar att det inte är lika bra”, mumlade Amelia.

”Men ändå är det jag som är ensam”, suckade Claudia och gick tillbaka till högen med färdigskalade potatisar.

”Om det är någon tröst så är min beundrare väldigt avlägsen. Han finns inte direkt i grannbyn om man säger så”, sa Amelia uppmuntrande men råkade samtidigt göra sig själv nedstämd.

Hon saknade Gabriel och till skillnad från andra kärlekskranka flickor i byn fanns deras män i närheten även när de inte sov. Plötsligt fick Amelia en väldig lust att gå till sängs och

hon lutade sig fram mot fönsterkarmen för att se ringklockan i gränden. Ännu var ingen i närheten vilket innebar att det skulle dröja en mindre evighet innan det var dags för mat, och en ännu längre evighet innan hon kunde smyga ut till stugan. Amelia skalade sin femtiotredje potatis när ett litet leende smög sig över hennes läppar. Hon kunde inte få tiden att gå fortare, men hon kunde i alla fall föreställa sig den kommande natten och doften av solrosor.

Kapitel 9

Syster Margarethe sa alltid ”Den som inget förväntar sig blir aldrig besviken.” Amelia å andra sidan förväntade sig allt och mycket mer. Natten som hon trånat efter – med potatisskalaren i handen – var inget undantag. Hon hade längtat efter Gabriels värme, hans självsäkra kommentarer och leendet som var snett och perfekt på samma gång. Hon hade till och med förberett ett samtal.

”God kväll Gabriel”, skulle hon säga och förföriskt låta täcket glida ner för sin hals.

”God kväll Amelia”, skulle han säga medan han kröp upp mellan hennes ben.

Sedan skulle hon hindra honom med en hand, trycka undan honom lite och säga ”Låt aldrig den här drömmen ta slut” och då skulle han fatta hennes ansikte, kyssa henne passionerat och viska i hennes öra ”Det här är ingen dröm”. Pulsen ökade varje gång hon föreställde sig scenariot. Hon kunde riktigt känna hur blodet forsade fram i ådrorna och hur hjärtat slog dubbla slag. Det gjorde alltid det i drömmarna om Gabriel och det var precis samma reaktion som när hon jagade på Skogsfolkets ö och sprang sicksack från flygande pilar. Det hela var egentligen mycket underligt. Borde inte hjärtat slå snabbare när man springer för sitt liv? Tanken slog Amelia, men hon orkade inte bry sig om det. Allt hon kunde fokusera på var den kommande nattens äventyr i sängen bredvid den enögda björnen. Det var också därför som hon blev mycket förvånad morgonen därefter när hon vaknade utvilad efter en drömlös natt. Hon låg vaken i sängen med ögonen oroligt flackande fram och tillbaka från taket till den gråtande ängeln på väggen. Nog borde hon ha förstått att drömmar är lika omöjliga att beställa som en välgödd kalkon – men efter fem nätter med Gabriel förväntade hon sig, tja ... Gabriel. Amelia vände sig rastlöst fram och tillbaka med lakanen omslingrande som en tvångströja tills syster Gertrud ringde i kopparbjällran utanför matsalen. Flickorna på andra sidan rummet vaknade snabbt till liv och lämnade sina sängar i ett perfekt format led. Amelia låg kvar. Andades långsamt. Kroppen kändes lätt och tung på samma gång. Som om magen ville flyga iväg medan ryggraden höll kvar den mot madrassen.

”God morgon Amelia”, skrockade Noah när han stack in huvudet i stugan på väg till frukosten.

Hon nickade frånvarande och reste sig upp från sängen utan ett ord. De slog följe till matsalen. Hon åt tre ägg och lät Noah ta hennes ranson av smörgås och kryddsmör. Han frågade inte om hon mådde dåligt eller om något hade hänt, utan höll bara hennes hand under bordet. Kramade hennes fingrar som om han ville säga ”Jag finns här för dig om du vill prata”. Det ville hon inte. Vad fanns det att säga? ”I natt drömde jag inte om en man som jag

träffade i skogen häromdagen?” Det var för löjligt för att yttras. Ändå gjorde det ont bara att tänka på honom. Gabriel. Hans namn smakade helt plötsligt syrligt på tungan. Amelia försökte att ta sig igenom dagen – brodera och sy namnlappar i nattskjortor som om ingenting hade hänt – men under eftermiddagen lade syster Margarethe en tung hand på hennes axel och beordrade henne till sängs.

”Du ser ut att ha järnbrist”, sa hon och skickade med en bit blodpudding invirad i bröd.

Amelia gjorde – för en gångs skull – som hon blev tillsagt och kröp ner i sängen. Stirrade upp i taket. Försökte föreställa sig de röda tygstyckena som kändes mer välbekanta än furuormen ovanför hennes huvud, men det verkade så avlägset nu. Som om hon inbillat sig allt. Som om det vore en dröm. Amelia bet sig i läppen. Det var ju precis det som det var; bara en dröm.

”Dumma dumma flicka”, viskade Amelia till sig själv.

Hon knöt näven och slog hårt i madrassen. Tjugotvå gånger. Det dröjde inte länge innan hon somnade – trött och utmattad – och sov ännu en drömlös sömn. De efterföljande två nätterna var också tomma på allt annat än just sömn. Under söndagsmorgonen höll hon på att bli galen. Hjärnan kunde inte tänka på någonting annat än Gabriel och det fick henne att må fysiskt illa. Noah – som fortfarande inte frågade hur hon mådde – tog med henne ut till ängen alldeles innan läggdags. De låg där tillsammans i gräset och höll varandras händer som de hade gjort sedan de var barn.

”Har du någonsin...” började Amelia men tystnade.

Orden ville inte komma ut. Han såg på henne med orolig blick, men sa ingenting.

”Tack”, viskade Amelia innan de gick åt varsitt håll.

Noah nickade utan att egentligen förstå och Amelia gick med plågsamma steg till Stuga Solkatt där dörren stod på vid gavel och flugorna surrade i öppningen.

”Var är flugsmällaren?”, skrek Claudia och kastade upp en femhundra sidor tjock bok i taket.

En död fluga singlar ner mot golvet och landade på rygg.

”Amelia, har du sett ...” började Sarah men distraherades av en fluga som surrade vid hennes öra.

Amelia gick snabbt till sin säng och lade sig ner på madrassen med kläderna på. Lakanet drog hon över öronen. Det dröjde inte länge innan flugorna var döda och flickorna sov i sina sängar. Men Amelia kunde inte somna. Hon räknade kvistarna i träpanelen. En. Två. Tre. Fyra. Fem. Vid fyrtiotvå gav hon upp och drog lakanet åt sidan. Minuterna gick. Blev till halvtimmar. Blev till timmar. Hon drog lakanet hårt om kroppen. Kurade ihop sig till en boll med benen mot hakan. Stirrade på ängeln tills hon kartlagt de exakta måtten av de urkarvade

tårarna. Till slut satte hon sig upp med ryggen mot väggen och granskade det svaga ljuset som föll in genom fönstret i dörren; klockan måste vara omkring två. Hon orkade inte försöka somna längre. Orkade inte tänka mer på Gabriel. Hon svängde benen över sängen, stramade åt hårbandet, drog bak axlarna och reste sig upp. Madrassen gav ifrån sig ett litet suckande. Hon smög försiktigt förbi Liv som kramade huvudkudden. Sarah som snarkade. Linnéa som gnydde. Claudia som andades tungt och rytmiskt som om hon sjöng. Amelia passerade Claudia särskilt långsamt. Hon smög på tårna. Ljudlöst. Trodde hon.

”Var är du på väg någonstans Amelia?”

Claudia spärrade upp ögonen och borrarade in sina sylvassa naglar i Amelias hand. Snabbt som en flock harar vaknade de andra flickorna och satte sig upp i sängarna. Det var inte sällan som Amelia smög ut vid opassande tider, men det var mycket ovanligt att hon blev påkommen. Flickorna var minst sagt exalterade.

”Jag ska bara ta lite luft”, försökte Amelia och drog undan sin arm.

Fem röda märken glänste på huden.

”Vid den här tiden?” fråste Claudia.

Hon kastade en snabb blick mot glasrutan i dörren.

”Solen har inte nått över eken ännu”, fortsatte hon.

”Jag kan inte sova”, sa Amelia och fortsatte framåt.

Claudia skyndade sig upp ur sängen och hennes långa ljusa hår föll elegant ner över axlarna; inte ens när hon var nyvaken fanns det minsta spår av trötthet i hennes ögon.

”Du går ingenstans!” sa Claudia varnande och lade händerna på sina breda höfter. ”Du kan inte ränna in och ut här som en råtta. Hör du det?!”

De andra flickorna hummade instämmande.

”Råtta?” försökte Amelia. ”Jag tänkte bara sätta mig vid lägerelden en stund”.

”Och brodera?” skrattade Claudia. ”Eller skriva poesi? Amelia, jag vet att du springer och gör, Andarna vet vad, på nätterna. Jag har sett er. Du och den där pojken!”

”Jag vet inte vad du menar”, sa Amelia trotsigt och skakade på huvudet som för att ge kraft åt sin lögn.

”Så du vet inget om hur syster Albertina får färsk hare och kalkon?”

Claudia log triumferande medan de andra flickorna rätade på ryggarna i sina sängar och ojade chockerat över Claudias upptäckt.

”Så vitt jag vet kanske syster Albertina har fällor i sin trädgård”, sa Amelia med en oskyldig axelryckning.

”Står du här och ljuger mig rätt upp i ansiktet? Skulle jag tro att syster Albertina äger förbjuda

fällor och har dem i sin trädgård? Det finns ingen i den här byn som är så ohederlig, alltså ingen förutom du då Amelia.”

Nu ställde sig flickorna bakom Claudia. Någon såg skrämmd ut över den plötsligt hotfulla stämningen, några förväntansfulla med små, illa dolda leenden.

”Jag orkar inte med det här Claudia. Ge dig”, sa Amelia och greppade dörrhandtaget.

”Visst, gå du. Spring med hjortarna i morgonsolen. Har du tur så får du vara med i deras flock.”

Claudias skratt ekade i stugan. Det var hotfullt, rått, nästan ondskefullt. Amelia skakade ointresserat på huvudet och öppnade dörren. Den knarrade välbekant.

”Sov gott Claudia.”

”Tror du verkligen på allvar att du kan gå nu? Åh nej Amelia, det är slut med det där. Jag ska hämta syster Margarethe och berätta om precis allting du har gjort. När hon är klar med dig så kommer du inte ens att få gå ut och hämta vatten själv.”

Amelia släppte dörrhandtaget och började räkna.

”Ett. Två. Tre. Fyra ...” viskade hon med siktet inställt på att nå hundra.

”Åh, Andarna vad gulligt! Räknar du nu? Vad bra att du kan någonting vettigt! Synd bara att ingen man är intresserad av en kvinna som bara räknar och springer i skogen!”

Claudia hann inte påbörja ett nytt skratt innan hon stod upptryckt mot väggen med Amelias fällkniv mot halsen. Flickorna skrek hysteriskt och Claudias ögon lyste av ren skräck. Amelia hade aldrig tappat humöret på det här viset innan. Nog hade hon slagit några av de äldre flickorna, dragit dem i håret och nypt dem i armarna, men aldrig dragit fram ett vapen. Nu stod hon där med kniven hårt pressad mot halspulsådern och väsende andning. Hela kroppen värkte av ilska.

”Hota mig igen. Kom igen Claudia. Hota mig”, viskade Amelia mellan tänderna.

Minuterna gick. Hur många märkte hon inte. Det var först när dörren knarrade till och syster Margarethe rusade fram som Amelia tvingades tillbaka till verkligheten.

”Släpp kniven omedelbart Amelia”, befalldes syster Margarethe och ställde sig bredvid den vettskrämnda Claudia. ”Släpp kniven!”

Amelia tog ett steg bakåt och vände bladet mot golvet.

”Hon är galen”, skrek Claudia och tog skydd bakom syster Margarethe. ”Helt galen. Spärra in henne och kasta bort nyckeln. Jag fruktade”, sa hon snyftande ”för mitt liv. Hon skulle döda mig om du inte hade kommit in. Jag vet det.”

”Om jag hade velat döda dig så hade du varit död nu”, väste Amelia och fäste kniven på insidan av kängan.

”Var tyst!” sa syster Margarethe och vände sig mot dörren. ”Claudia, flickor, gå och lägg er. Jag ska ta och tala med Amelia och hon kommer inte att komma tillbaka till denna stuga. Ni kan känna er trygga.”

Hennes ord var lugnande som en tröstande moders och hon strök Claudias kind en gång innan hon vände hon sig om mot Amelia. Hennes ögon bytte färg från lugnt blå till stormigt svarta.

”Amelia, ge mig kniven!”

”Den är min”, svarade Amelia trotsigt.

”Ge mig kniven, nu!” upprepade syster Margarethe.

Amelia suckade medan hon drog upp den ur kängan och lade den i syster Margarethes utsträckta hand.

”Bra. Då var det avklarat. Kom nu med mig.”

Syster Margarethe gjorde en övertydlig gest mot dörren och flickorna lämnade plats åt dem. Deras ansikten var hopskrynkade som på mopsar och de verkade vädra hennes doft med avsky. Luktas ilska? undrade Amelia. Dörren knarrade när hon gick över tröskeln och ytterligare en gång när syster Margarethe följde efter. Ute på gården trängdes en stor samling människor. Flickor, pojkar, kvinnor, män och även en och annan hund. Noah stod längst fram med ett stearinljus i handen. Ingen sa något. Det behövdes inte.

Kapitel 10

Amelia följde lydigt syster Margarethe till biblioteket i utkanten av byn. Avståndet var inte stort men i stundens allvar och nattens mörker kändes det oövervinnligt.

”Skynda på”, sa syster Margarethe och inom några minuter stod de framför en av de största byggnaderna i Ljuset dal.

Här samsades bibliotek, fem mindre rum och en tillbyggnad för syster Margarethes privata sovrum.

”Kom”, väste systemen och smet in genom portarna.

Amelia gick fem steg efter med hämlarna släpande mot golvet och granskade de åttahundrasjuttio två böckerna som trängdes på hylla efter hylla i körsbär och ek. I mitten av rummet stod åtta träbänkar och det fanns nästan oändligt med småbord för stearinljus. Syster Margarethe tände tre veckor på måfå innan hon pekade på en bänk längst in i rummet. Amelia satte sig ljudlöst ner medan syster Margarethe vankade fram och tillbaka framför bibliotekets enda tavla; ett stort porträtt av Gerard den starke med hans karaktäristiska mustasch. Hon verkade välja sina ord väl. Mumlade för sig själv. Började med en bokstav innan hon hindrade sig och blev tyst. När hon väl bestämt sig var Amelia förvånad över att orden inte var bättre valda.

”Amelia, jag kan inte förstå hur du kunde göra något sådant. Hota din syster med kniv! Hota att döda henne?” väste syster Margarethe.

”Jag skulle aldrig döda henne. Jag ville bara få henne att förstå.”

”Förstå vadå? Att du gärna hotar att döda?” röt syster Margarethe och rynkade på sin redan färgiga panna.

”Nej. Jag ville bara få henne att förstå att hon inte ska hota mig”.

”Det låter riktigt. Du hotar henne med kniv för att hon hotade dig utan kniv. Exakt vad hotade hon dig med? Sin nattmössa?”

Amelia vred besvärat på sig och försökte sträcka ut ryggen, men träbänken stretade emot.

”Säg, säg! Jag har tålamod som en ängel, men jag har inte oändligt med tid.”

”Vad ska jag säga?” började Amelia. ”Du skulle ändå inte förstå.”

”Men testa mig då Amelia. Jag kanske överraskar dig.”

Syster Margarethes röst blev lugn och hon slutade vanka.

”Det är ingen idé”, fortsatte Amelia.

”Visst. Varför skulle jag förstå? Jag har bara känt sig sedan du var en unge.”

Amelia såg skamset ner i golvet.

”Claudia hotade att avslöja några utflykter som jag har gjort”, började hon medan hon följde stengolvets oregelbundenheter in i väggen.

”Vilka utflykter?” frågade syster Margarethe försiktigt som för att inte väcka den varg som sover bland fåren.

”Ibland så ... går jag ut och jagar”, sa Amelia trevande.

Det var första gången hon berättade om jakterna för någon annan än Noah och han hade ju varit med på de flesta. De som köpte jaktbytena ställde aldrig några frågor; vad dem beträffade skulle Amelia kunna ge dem en hel älg utan en enda fråga. Syster Margarethe granskade Amelia och började skratta. Ett högt, kluckade skratt som spred sig in i bokdammet. Amelia såg förvånat upp från golvet och log på ren reflex; det var otroligt sällan som syster Margarethe skrattade.

”Åh, kära barn. Hotade du Claudia till livet för någonting som jag vetat om sedan första kalkonen du fällde? Åh, kära nån!”

”Vetat om?” upprepade Amelia oförstående.

”Åh, Amelia. Vad vet jag inte som försiggår i den här byn?” sa syster Margarethe mest för sig själv.

”Men om du vetat om det hela tiden. Varför ...?”

”Varför jag inte sagt någonting?” fyllde syster Margarethe i. ”Vem är jag att hindra dig i dina val? Mitt uppdrag är att vägleda, inte förbjuda. Jag kan lära flickor att brodera men inte hindra dem från att kasta boll. Eller i ditt fall simma över havet, springa i skogen och skjuta ihjäl fåglar.”

Syster Margarethe slog sig ner bredvid Amelia och fattade hennes hand. Hennes händer var stora och grova likt en mans; de hade skalat mer potatis än någon kunde föreställa sig.

”Så jag vet mycket Amelia. Men det är en sak som jag inte förstår. Varför hotade du Claudia med kniv?”

”Hon hotade mig, och jag var ... rädd att ... jakten och skogen och fåglarna skulle tas i från mig. Jag vet att jag är annorlunda och jag kan inte vara som de andra. De går bara inte. Jag vill inte ha femton barn och en öppen vedspis att skura ren varje lördag. Jag vill ...”

”Vara din egen”, sa syster Margarethe. ”Jag vet. Du har aldrig passat in här. Så är det bara. Tro mig, jag har gjort mitt bästa. Mitt yttersta faktiskt. Men det är som att försöka få en ko att vara en häst. Det går inte hur mycket man än försöker och hur mycket man än vill.”

Amelia såg ner i golvet igen. Aldrig hade hon känt sig så fel som nu. När självaste syster Margarethe förklarade att hon inte passade in i byn så blev det så slutgiltigt. Så sant.

”Säg mig Amelia. Vill du bli någons hustru?”

Amelia blev förvånad över frågan och kunde inte hejda tankarna från att vandra till Gabriel. Igen.

”Hade du frågat mig för en vecka sedan så hade jag sagt nej”, började Amelia medan hon fingrade på klänningens spetskrage.

”Och nu ...?” fortsatte syster Margarethe tålmodigt.

”Det låter bara löjligt.”

”Amelia. Ingenting låter löjligt.”

Syster Margarethe strök Amelias hand, tröstande som när hon var liten och hade slagits med pojkarna.

”Jag har haft de mest underliga drömmar. Så verkliga att jag kulle kunna ta på dem.”

”Drömmar om vadå? Giftermål?”

”Nä, inte riktigt”, viskade Amelia.

Syster Margarethe pratade aldrig om kärlek eller sex. Tja, bortsett från hennes obligatoriska föreläsning om att män bara vill en sak och att kvinnor måste hålla på sig. Vad som menades med att ”hålla på sig” sa hon aldrig. Men vad hade Amelia att förlora nu? Det faktum att hon hotat Claudia med kniv måste vara mycket värre än att ha drömt om att dela säng med en man.

”För drygt en vecka sedan träffade jag en ryttare i skogen. Han red nästan över mig och jag ...”

Amelia försökte tvinga ut orden, men de stakade sig i strupen. Hon svalde två gånger innan hon fortsatte.

”Jag började drömma om honom.”

”Det är naturligt vid en olycka att bearbeta händelserna i en dröm”, sa syster Margarethe metodiskt som om hon höll en föreläsning om drömtydning.

”Men det var inte den typen av dröm. Den var ... ehm ... jag drömde att vi älskade med varandra och det var så verkligt. Det kändes faktiskt verkligare än att du och jag sitter här. Och när jag vaknade hade jag blod mellan mina ben. Och det var inte den tiden i månaden. Det var för tidigt. Och sedan fortsatte drömmarna. Varje natt så var han där igen.”

Amelia tystnade, såg upp från sina fingrar och in i syster Margarethes förskräckta ögon. Hennes ansikte var vitt som ett sommarmoln.

”Syster Margarethe. Mår du bra?” frågade Amelia oroligt. ”Jag menade inte att göra dig upprörd. Det var bara en dröm.”

”Nej, Amelia. Det var det inte”, sa syster Margarethe och reste sig upp.

Hon började vanka fram och tillbaka framför porträttet igen medan hon mumlade någonting ohörbart.

”Syster Margarethe, förlåt att jag gjorde dig upprörd. Ska jag hämta ett glas vatten åt dig?”

”När var han hos dig senast? I natt?”

Syster Margarethes röst höjdes försiktigt som om hon ville skrika och viska på samma gång.

”Fyra nätter sedan.”

”Åh, Andarna hjälp oss alla”, utbrast syster Margarethe förtvivlat och föll på knä.

Amelia rusade upp från bänken och föll ner på golvet bredvid henne.

”Syster Margarethe. Du skrämmer mig.”

”Åh nej, det är du som skrämmer mig. Amelia, nu måste du lyssna väldigt noga. Inget trams, det här är allvar.”

Amelia nickade.

”Har du hört profetian om Drömvandrarens dotter?”

”Nej, det har jag inte”, sa Amelia oförstående.

”Nej, självklart inte. Muren byggdes just för att förhindra sådana här saker.”

Syster Margarethe började mumla för sig själv.

”Syster Margarethe. Vad säger du?”

”Jag bara tänker högt. Försöker minnas. Det var länge sedan nu. Vi får se om jag minns broder Thomas ord”, sa syster Margarethe och satte sig i skräddarställning.

Hon sökte med blicken över hyllorna som om hon letade efter en bokrygg märkt ”Svaren på alla dina frågor”.

”Drömvandraren är en magisk varelse men han framstår lika mänsklig som du och jag”, började syster Margarethe. ”Det är först om natten som hans sanna natur blottas. När han besöker drömmar. I dessa drömmar kan han göra vad han vill. Han kan plundra, råna, döda ... även älska. Profetian berättar om en drömvandrare som älskar med en människa och skapar en ny ras – en överlägsen sådan – som ska komma att styra denna värld och världen därefter.”

”Men syster Margarethe, det var bara en dröm. Ingenting är på riktigt”, sa Amelia lugnande.

”Åh, kära Amelia. Det är just det som det är. Det är på riktigt och du är kvinnan i profetian. Förstår du inte det?”

”Nej, det gör jag inte. Även om du faktiskt skulle ha rätt om drömvandraren så är jag inte med barn. Nog för att ni inte lär oss någonting om hur barn blir till, men så vitt jag vet så måste det i alla fall ske i verkligheten.”

”Inte enligt profetian. Det står skrivet att drömvandraren ska besöka kvinnan i hennes dröm,

förföra henne och sprida sin säd varje natt tills barnet ligger i hennes sköte.”

”Det här är galet? Varför skulle jag vara med barn?”

”För att drömvandraren har slutat besöka dig. Hans uppdrag är slutfört.”

Amelia bet sig i läppen. Det här kunde inte vara sant! Nog visste hon att det fanns fler magiska varelser än häxor och älvor, men drömvandrare? Och att han skulle ha gjort henne med barn? Amelia ville inte ens ha barn. Det var inte en del av hennes spara-ihop-pengar-och skapa-ett-eget-liv-plan. Och att barnet dessutom inte skulle vara mänskligt; det var lite väl mycket att ta in. Hon vilade huvudet mot händerna och tryckte underarmarna mot hjärtat. Dunk. Dunk. Dunk. Det slog fortfarande. Ännu hade hon inte dött av chock.

”Vad menar du med ny ras?” började Amelia med huvudet fullt av frågor som skrek om att få komma ut.

”Enligt profetian är barnet det mest kraftfulla väsen som någonsin vandrat på denna jord. Hon ser ut som en människa, andas och tänker och hör, men hon är inte på något sätt mänsklig. Jag vet inte allt, men det sägs att drömvandrarens dotter inte bara kan besöka drömmar utan också tankar. Hon kan förändra dem, känna dem. Med andra ord så skulle hennes existens innebära att vi inte längre kan veta vad som är våra tankar, känslor och drömmar. Det kan lika gärna en sådan där varelse som har planterat det i vår kropp.”

Syster Margarethe gestikulerade med händerna och gnuggade sina tinningar. En ovana som Amelia tagit efter.

”Dotter?” fortsatte Amelia.

”Ja, dotter. Det säger i alla fall profetian.”

”Men varför jag?”

Frågorna verkade bli fler istället för färre.

”Om jag bara visste det kära barn. Jag förstår det inte. Du är ju inte precis den moderliga typen.”

Amelia stirrade ner på sina kängor. Nej, moderlig var hon verkligen inte.

”Men Amelia, det finns säkert en anledning”, tröstade syster Margarethe. ”Andarna har alltid ett syfte.”

”Men det här är fel. Andarna måste ha gjort ett misstag”, protesterade Amelia.

Hon ville skrika. Slå sönder någonting. Kura ihop sig i ett hörn. Gråta. Men hon satt stilla och andades lugnt på golvet. Hon hade inte nära till gråt. Hade aldrig haft. Även nu när salta tårar borde forsa ner över hennes kinder som ett monsunregn förblev ögonen torra.

”Amelia”, sa syster Margarethe och drog henne tillbaka till verkligheten. ”Ifrågasatt inte Andarna. Det är inte alltid som du kan se eller förstå vägen som de lagt framför dina fötter,

men det betyder inte att den inte finns där.”

Syster Margarethe ställde sig upp och borstade bort några osynliga dammkorn från låren. ”Nu måste vi följa Andarnas väg och den är inte här.”

”Skickar du iväg mig?”

Paniken spred sig i Amelias kropp. Visst ville hon bort från byn men det var innan allt förändrades. Nu ville hon bara stanna tiden och aldrig gå längre än till ängen bakom grisladan.

”Det är för ditt eget bästa. Det är många som vill det här barnet illa, och även dig. En ogift kvinna som väntar barn i Ljusets dal skulle dra till sig uppmärksamhet.”

”Men vart ska jag ta vägen och vilka vill mig illa?”

”Det här barnet är det ultimata vapnet. Med dess hjälp kan du få din värsta fiende att slå ihjäl sin egen kamrat. Du kan få en man att hugga av sitt eget huvud. Allting är möjligt.”

”Men kan inte tankarna vara goda istället för onda?”

”Åh, Amelia”, sa syster Margarethe och strök hennes kind. ”Det är ju därför som vi måste skydda er båda och för att göra det så ska du gifta dig.”

”Nu förstår jag ingenting. Är det inte illa nog att jag väntar barn? Ska jag behöva gifta mig nu också?”

”Har du inte lyssnat på ett ord av det som jag har sagt?”

Syster Margarethes tonfall blev strängt.

”En ogift kvinna i Ljusets dal drar till sig uppmärksamhet. Även om du skulle flytta till en annan by så skulle du vara en ogift, havande utböling. Det är minst lika illa. Det enda vi kan göra är att få dig gift – fort – innan någon lägger märke till din växande mage. Din make och resten av världen kommer att tro att flickebarnet är hans. Och då får du all tid att uppfostra henne till att tjäna Andarna”.

Syster Margarethe slog ihop händerna över sin listiga plan medan Amelia höll andan och sökte igenom sin hjärna efter en annan lösning.

”Men, skogen. Jag skulle kunna bo i skogen. Det finns ingen som känner den så väl som jag.”

”Och du tror att det går bra att smyga runt med ett litet barn i skogen?”

Syster Margarethe gav henne en skeptisk blick.

”Du har rätt”, mumlade Amelia tyst. ”Men vem vill gifta sig med mig? Jag är ju inte precis äktenskapsmaterial.”

”Det finns någon för alla. Det brukar jag alltid säga och Andarna har varit goda mot oss. Det finns en man som jag har ...” syster Margarethe sökte ordet ”försökt hitta en lämplig hustru

till. Han är något av en vildhäst som behöver tämjas. Han heter Marcus Liljestjärna och äger femton hektar skog, en enorm herrgård och ett jordbruk värt sin storlek i guld.”

”Och varför är han inte gift ännu? Han borde ha hundra friare”, sa Amelia misstänksamt.

”Han är stilig också och charmig som få” fortsatte syster Margarethe. ”Men ...”

”Nu kommer det! Hans näsa är större än hans hus. Eller så låter han som en anka när han pratar.”

”Amelia, det här ingen tid för lustigheter! Herr Liljestjärna är ett kap. Han är också... promiskuös. Men det finns krav på honom och sedan hans far dog förra året måste han börja ta ansvar. Han har bett oss systrar att hitta honom en lämplig brud från Ljusets dal.”

”Han önskar sig alltså en vältalig, väluppfostrad, blond kvinna, och får mig. Han kommer nog inte att bli besviken”, fnyste Amelia högt.

”Som jag sa så är det inte alltid som vi förstår de heliga Andarnas väg, men det betyder inte ...”

”Att det inte finns en väg”, muttrade Amelia.

”Herr Liljestjärna är ingen försynt man. Ingen säger att en försynt hustru är det bästa för honom. Vem vet, du kanske kan tämja vildhästen?” sa syster Margarethe med ett leende.

”Och när han förstår att barnet inte är hans?” frågade Amelia bryskt.

”Det får han aldrig veta. Så länge du är trogen honom och så länge äktenskapet sker snarast så har han ingen anledning att misstänka något. Din dotters förmågor får du hålla i det dolda. Det klarar du väl? Hade det inte varit för att jag har dubbla par ögon så hade jag aldrig fått kännedom om dina skogsäventyr.”

”Och när är snarast?”

”Vadå?” frågade syster Margarethe som uppenbarligen var upptagen med att planera nästa steg.

”Bröllopet? När ska det ske?”

Amelia höll andan. Hon hoppades få tid att acceptera det som hänt och ta farväl av allt och alla. Det skulle ta tid. Två eller tre månader vore lagom.

”Om en vecka, och du reser så snart solen har gått upp.”

”I morgon?” utbrast Amelia och ställde sig upp.

”Vi har inte råd att förlora någon tid. Dessutom så har du gjort det omöjligt för vardagen att flyta på i sin vanliga ordning i vilket fall som helst.”

Syster Margarethe strök undan en hårslinga från ansiktet och granskade Amelia från kängorna till den slarvigt uppsatta hårknuten.

”Varför blev du så arg ikväll Amelia?” började hon försiktigt.

”Det har jag redan sagt”, muttrade hon tillbaka och undrade om syster Margarethe började bli glömsk.

”Jag tror att det har börjat.”

”Vadå? Humörsvängningar?” sa Amelia sarkastiskt.

”Skämta om du vill, men barnet du bär på är inte som du och jag. Om hon känner ett hot – antingen mot sig själv eller mot dig – så kommer hon att reagera.”

”Men syster Margarethe, barnet är mindre än ett ekollon. Hur mycket jag än gärna vill skylla ifrån mig på någon annan så var det jag som drog kniven, inte ekollonet.”

”Säg inte det, säg inte det”, viskade syster Margarethe och gick mot dörren.

Det knastrade under hennes tofflor på stengolvet.

”Gå och sov nu Amelia. Vi får tala mer i morgon innan du åker.”

”Men jag behöver veta mer. Snälla överge mig inte.”

Syster Margarethe vände om och tog Amelias händer i sina.

”Kära barn, jag överger dig aldrig. Men lyssna nu mycket noga. Ingen och jag menar ingen, får höra ett ord av vad som yttrats här i natt. Inte Noah, inte flickorna, inte ens de äldre sysstrarna. Du måste skydda den här hemligheten med ditt liv.”

Hon släppte Amelias händer och gick mot dörren ännu en gång. Det knastrade fortfarande under hennes fötter.

”Bara en sista fråga. Vad ska jag säga till Claudia? Hon kommer inte låta mig komma in i stugan igen utan en förklaring.”

”Strunta i det. Lagg dig och sov utomhus. Det har du väl inget emot”, sa syster Margarethe med ett leende dolt i kinden.

Hon skyndade sig ut ur biblioteket, men Amelia dröjde kvar och granskade bokryggarna med misstänksamhet.

”Andarnas heliga mirakel. De vise männen från norr. Korsstygn för hemmafrun”, läste Amelia tyst för sig själv.

Var fanns böckerna om drömvandrare, magi och ”Den kompletta samlingen om ditt öde” när man behövde dem?

Kapitel 11

Amelia pressade örat mot den skrovliga porten och lyssnade. Tystnad. Hon smög försiktigt ut ur biblioteket och förundrades över det faktum att alla faktiskt hade gått tillbaka till sina sängar. Den enda som strök omkring på gården var en gråspräcklig katt på jakt efter mat. ”Rosa”, viskade Amelia och gled på s:et.

Katten stannade upp i steget och verkade fundera på att avbryta jakten för att bli kliad på magen.

”Rosa”, upprepade Amelia.

Katten spetsade öronen och försvann in bakom husknuten.

”Strunta i det då”, sa Amelia mest för sig själv och började springa.

Hon sprang med snabba steg förbi syster Albertinas stuga och ut till ängen. Stenen vid rosenbuskarna såg orörd ut. En helt vanlig sten tänkte de som råkade passera. Alla utom Amelia. Stenen var hennes kassaskåp, men den hade också ett symboliskt värde. Den innebar frihet, oändliga möjligheter och makten att göra det hjärtat ville. Hon lyfte den med en djup suck, plockade upp silvermynten och lade dem i den dolda innerfickan i underkjolen. De rasslade försiktigt mot hennes ben när hon reste sig upp. En näve gräs fick fungera som stoppning. Amelia tryckte handen mot kjolen och önskade att en känsla av trygghet skulle infinna sig. Men det gjorde det inte. Pengarna var menade att användas till hennes frihet, inte som reserver ifall hennes arrangerande äktenskap – med en man som hon aldrig träffat och vars förstfödda inte skulle vara hans – fallerade. Hon började långsamt gå tillbaka till byn. Det var dags att ta farväl av Noah.

”Hej då. Vi ses. Kanske. Antagligen aldrig”, viskade Amelia för sig själv.

Vad skulle hon säga? Hon kunde ju inte ens förklara varför hon måste ge sig av.

”Jag ska skriva till dig”, försökte hon men det var ingen tröst.

Deras vänskap var värd mer än en relation i bläck och papper. Orden skulle inte räcka till, och det gjorde de inte nu heller. Amelia hade fortfarande ingen aning om vad hon skulle säga när hon vred om handtaget till Noahs stuga. ”Förlåt”, var det enda som kändes passande men hon hade ju inte gjort något fel; avskedet var inte frivilligt.

Noah låg i sin säng, ihopkrupen på sidan med täcket om sig som en liten porslinsfigur. Skör. Ömtålig. Värdefull. Amelia kunde fortfarande se en svag skugga av den lilla pojken han var för många år sedan när han kom till byn med sin mamma för allra första gången.

”Noah”, viskade Amelia samtidigt som hon täckte för hans mun med en kupad handflata.

Om någon hade varit vaken skulle de ha trott att hon försökte döda honom – också – men det var faktiskt Noahs idé att hon skulle väcka honom så; han hade en tendens att skrika.

”Noah”, viskade hon ännu en gång.

Han spärrade upp ögonen. Förvirrat. Kanske väcktes han ur en dröm, men två ögonblick senare spred sig ett varmt leende under Amelias fingrar. Hon smög ut genom dörren och Noah tog sina kängor i handen och följde efter. De gick i tystnad till utkanten av byn innan han satte sig ner på huk och snörade på sig dem.

”Vad hände i natt egentligen?” började Noah med blicken fäst på skosnörena.

”Det spelar ingen roll”, svarade Amelia kort.

”Men om det inte var något så varför tryckte du upp Claudia mot väggen och hotade att hugga av hennes tunga och stjäla hennes skor?”

Amelia började skratta innan hon mindes var de var någonstans och hyschade sig själv genom att lägga handen för munnen.

”Det var inte riktigt så det gick till.”

”Nä, jag sa det till de andra också att du aldrig skulle hota någon med kniv”, förklarade Noah glatt.

”Det var delen med tungan och skorna som inte var sann”, fnissade Amelia och fattade Noahs hand.

Hon ville inte ta farväl och säga orden som skulle förstöra allt och göra det slutgiltigt. Hon ville ha roligt. Ett äventyr. Ett allra sista äventyr som fick honom att minnas henne med värme.

”Vattenfallet” utbrast Amelia helt plötsligt.

Noah stirrade förvånat på henne.

”Va?” frågade han förvirrat.

”Vattenfallet! Vi går och badar.”

”Men det är ju mitt i natten!” protesterade han.

”Desto bättre. Ingen är vaken och kan beskylla dig för dåligt uppförande.”

Amelia drog Noah mot skogen och han följde medgörligt med; vattenfallet i Ljusets dal kunde få vem som helst att glömma bort vett och etikett. En gång hade Noah så poetiskt sagt att det såg ut som om vattnet föll från självaste himlen. Amelia hade instämt och skämtat om att Andarna kanske höll på att vattna.

Klippan var minst tio meter hög och ljudet från vattnet som föll mot marken var öronbedövande. Runt omkring växte stora ekar som varit där sedan tidernas början. Dess trädkronor stod i full grönska och ur marken sträckte sig hundratals lilarosa lupiner upp mot

himlen. Amelia älskade den här platsen. Hon drog snabbt fötterna ur kängorna med våld och kastade av sig klänningen och underkjolen på gräset.

”Vad långsam du är”, retades hon iklädd korsett och underbyxor.

Noah tittade generat på underkläderna som smekte hennes kropp innan han fixerade blicken på sina kängor.

”Gå i du, jag kommer strax”, mumlade han.

”I natt blir det ingen vanligt dopp i plurret. I natt ska jag genomföra det stora hoppet”, sa Amelia högtidsfullt och sträckte händer över huvudet och vickade på nacken.

”Du skämtar”, skrattade Noah med en viss oro i rösten.

Med Amelia visste han aldrig. En gång hade hon ridit på ett vildsvin bara för att han hade sagt att det var omöjligt.

”Vadå? Vattnet är tillräckligt djupt precis under fallet”, sa Amelia med en axelryckning. ”Om jag bara dyker rakt ner så är det ingen fara. Dessutom så kan jag inte åka utan att ha försökt.”

”Åka? I så fall få du gärna köpa mig en portmonnä. Helst i getskinn.”

”Jag ska inte till marknaden”, sa Amelia medan hon blickade mot vattenfallet. ”Jag ska gifta mig”.

Hon smygtittade på Noah över axeln. Musklerna i hans ansikte verkade inte veta vilket uttryck de skulle ta.

”Men du har ju sagt att du aldrig vill gifta dig. Eller skaffa barn. Du vill bara vara din egen. Det har du sagt hur många gånger som helst.”

”Jag vet och det vill jag. Men ibland så har man inget val.”

Hon suckade åt klyschan.

”Jag kan inte förklara det Noah, men ... snälla, bara låtsas att du är glad för mig och att allt kommer att bli bra.”

Amelia tog ett djupt andetag och började klättra. En sten åt gången.

”Varför går du inte bara runt? Det är helt onödigt att klättra!” ropade Noah.

”Men det är inte lika roligt”, skrattade Amelia. ”Kom igen. Hoppa ner med mig Noah. En sista gång.”

”En första också”, viskade han medan han drog fötterna ur kängorna och klädde av sig in till underbyxorna.

Han följde Amelias spår och höll krampaktigt i varje håla som berget hade att erbjuda.

”Så vem är den lyckliga?” fortsatte Noah.

”Marcus Liljestjärna”, svarade Amelia ointresserat medan hon tog ett stort kliv upp på klippan.

”Marcus Liljestjärna”, imiterade Noah med en röst som antydde att Marcus antingen var en utklädd kvinna eller eunuck.

”Jag kommer att sakna dig med”, sa Amelia och stannade upp.

Hon vände sig om och såg ner på honom. Hans ögon hade inte sin vanliga lyster.

”Jag hade aldrig lämnat dig om jag hade något val”, fortsatte Amelia.

Hon hävde sig upp över kanten och slog sig ner på en tuva med vit moss.

”Vill du ha hjälp på traven?” retades hon.

”Nej”, fräste Noah och drog sig över kanten på mage.

Han satte sig alldeles intill henne. Så nära att deras ben snuddade vid varandra.

”Du vet, vi skulle kunna rymma”, sa han helt plötsligt.

”Vart då?” skrattade Amelia.

”Vart som helst”.

”Vet du vad? Jag skulle inte vilja något hellre.”

Amelia ställde sig upp och gick fram till stupet. Vattnet forsade fram som en vulkan. Exploderade av minsta hinder.

”I morgon lämnar jag Ljusets dal. Så är det bara. Men dig Noah, dig lämnar jag aldrig. Du kommer alltid att finnas här”, sa Amelia och lade båda händerna över bröstet.

Hon backade långsamt bakåt. Ett. Två. Tre. Långa steg. Benen tog sats och sprang; förde henne framåt tills berget tog slut. Hon lät dem sparka i luften innan vattnet omfamnade henne och drog henne neråt med strömmen.

Kapitel 12

Amelias hår hade nästan torkat när solen stod som högst på himlen. Om bara några timmar skulle hon lämna byn och det fanns ingen tid att säga det där sakerna som hon alltid velat säga.

”Det var jag som lade pissmyror i din säng när jag var tolv”, till syster Maud.

”Den första kaninen som du köpte hittade jag självdöd vid en ek. Tur att du inte blev magsjuk”, till syster Annie.

”Förlåt för att jag tryckte upp dig mot väggen och hotade dig med kniv”, till Claudia.

Det sista menade hon inte. Claudia hade alltid varit en olidlig skvallertacka och retsticka, men det kändes nästan lite underligt att resa utan att säga det magiska ordet. Bara nästan, tänkte Amelia medan hon packade ner de få tillhörigheter hon hade i en stor, mörk läderväska; två hårbånd, ett örngott och underkläder. Hon ägde ingenting mer, inte ens kläderna hon bar på kroppen. Underkjolen skulle hon egentligen vara tvungen att lämna, men efter en stunds bedjande hos syster Gertrude fick hon behålla den. Hon fick också en bladgrön bomullsklänning med klädda knappar i ryggen och en stor rosett i midjan.

”Du måste göra ett gott första intryck”, sa syster Gertrud välmenande.

”Det tror jag är omöjligt”, hade Amelia mumlat tyst för sig själv medan hon försökte knyta bandet hårdare runt midjan.

Hon var påtagligt smalare än de andra flickorna och reseklänningen som syster Gertrude hade sytt upp var minst två storlekar för stor.

”Och tänk vilka fina klänningar du kommer att få bära när du väl kommit dit. Du vet väl att familjen Liljestjärna har en egen sömmerska?” sa syster Gertrud exalterat och klappade händerna av förtjusning.

”Men du tror inte att vi skulle kunna sy in den här lite?” frågade Amelia försiktigt. ”Den är hur fin som helst. Verkligen. Ett mästerverk! Men jag är ju så tanig och spinkig.”

Amelia satte händerna i midjan och drog i klänningstyget för att bevisa sitt påstående. Syster Gertrude suckade och plockade fram nålen ur fickan.

”Ja, tanig och spinkig, det är du verkligen. Och värre blir det om klänningen är för stor. Ge hit den så lägger jag in den en eller två centimeter.”

”Gärna tio”, sa Amelia ursäktande medan hon tog av sig klänningen.

”Ja, kära barn. Du kommer då aldrig att föda några söner med de där höfterna.”

Framåt niotiden var klänningen insydd och nu satt den som om den faktiskt hade varit sydd för Amelia från början. Med underkjolen på såg hon dessutom ut som en riktig kvinna. Det sa

i alla syster Gertrude stolt framför de andra fickorna som fnittrade högljutt. Syster Margarethe hade beställt fram två av byns hästar och dess finaste vagn med plats för fyra. Syster Sophia som skulle eskortera Amelia till hennes nya liv smet snabbt in i vagnen så snart den kördes fram på gården. Hon tyckte inte om folkmassor och en folkmassa var nästan en underdrift för vad som hade samlats på gården. Det var inte varje dag som en flicka lämnade byn för att gifta sig. Framförallt inte en flicka med rött hår, fräknar och alldeles för smal midja.

Avundsjukan hängde i luften som ett dammigt täcke. Amelia gick fram till Noah som stod tillsammans med tre andra pojkarna och tog hans hand i sin.

”Det här är inte slutet. Vi ses igen”, viskade hon tätt intill hans öra innan hon skyndade sig in i vagnen utan att vända sig om.

Hon kunde inte säga farväl. Inte ens nu när det var så tydligt att hon skulle resa. Syster Margarethe kom till vagnen i sällskap av kusken, herr Matteus. Han hjälpte henne upp på trappsteget innan han satte sig själv tillrätta vid tyglarna.

”Amelia”, sa syster Margarethe och lade armen över dörröppningen.

Hon gjorde ingen ansats för att komma in. ”Farväl görs snabbt och utan känslöytringar” var hennes motto under kurserna i vett och etikett. Ändå stod hon där på trappsteget med sammanbiten min som för att hindra läppen från att darra. Amelia lutade sig mot öppningen och tog syster Margarethes hand i sin.

”Var rädd om dig nu. Lova mig det”, viskade syster Margarethe.

Hon böjde sig närmare.

”Och berätta ingenting för någon. Du är inte trygg längre. Glöm inte det.”

Syster Margarethes ögon gnistrade till och hon böjde ner huvudet.

”Lita inte ens på De vise männen från Norr. Lita framför allt inte på De vise männen.”

Hon svajade på rösten och skyndade sig iväg. Amelia satt tyst kvar och såg medan syster Margarethe tryckte sig fram i folkmassan och försvann. Varför fick Amelia känslan av att syster Margarethe dolde någonting för henne? Och vad menade hon med att Amelia inte kunde lita på De vise männen från norr? Under hela hennes liv – i alla fall så länge hon kunde minnas – hade systrarna predikat om De vises kunskap och makt. De var Andarnas lydiga undersåtar och deras mening och syfte var att strida för människan. Amelia hade träffat flera av dem under åren som gått och varje gång neg systrarna så djupt att deras klänningar blev bruna av dammet på marken.

”Nu åker vi”, sa herr Matteus och klappade den ena hästen försiktigt på baken med piskan.

Vagnen började långsamt rulla framåt.

”Duktiga krakar”, hörde Amelia herr Matteus mumla till hästarna.

Hon vände sig bakåt och såg hur folksamlingen skingrade sig. Noah stod ensam kvar. Hans ansikte var rött av tårar. Amelia vände sig snabbt om igen. Hon hade tillräckligt att oroa sig för just nu.

”Så, fröken Amelia, ni måste vara så lycklig”, mumlade syster Sophia under sin neddragna hätta. ”Tänk att få gifta sig med en sådan man. Ja, tänka sig. Om jag vore du så hade jag varit alldeles skakig. Är du nervös? Jag hade varit nervös. Jag blir faktiskt nervös bara av att sitta hos er. Ja, tänka sig.”

Amelia tvingade upp mungiporna i vad som skulle kunna tolkas som ett leende innan hon vände ansiktet mot fönstret och såg hur de välbekanta kullarna försvann i horisonten.

Kapitel 13

Vagnen guppade från ena sidan till den andra och passerade hundratals träd: ekar, granar, bokar och en och annan lönn. Amelia såg längtansfullt ut mot dess kronor och fantiserade om att krypa upp i en. Bara stanna upp. Andas. Låta någon typ av lugn infinna sig. Sist hon kunde andas utan en klump i bröstet var i sängen vid den enögda björnen. Under taket med de röda tygstyckena. Med Gabriel. Hon bet sig i läppen. Hon ville aldrig någonsin tänka hans namn igen. Han förtjänade det inte. Hur kunde han göra så här mot henne? Vad hade hon någonsin gjort honom? Frågorna hopade sig och gjorde henne rastlös. Det stack i benen. Musklerna sved av stillasittandet. De hade rest i åtta timmar och de var inte i närheten av framme ännu. ”Nu orkar jag inte mer!” utbrast Amelia uppgivet.

Syster Sophia rycktes ur sin sömn och stirrade nyvaket på Amelia.

”Vad orkar ni inte?” haspade hon ur sig.

”I den här farten dröjer det tills i morgon innan vi är framme.”

”Men herr Matteus sa att vi kommer att vara framme i tid.”

”Det stämmer inte. Vi har många timmar kvar och vi har inte ens lämnat de östra delarna av Ljusets dal.”

Amelia justerade rosetten i midjan och greppade dörrkarmen. På ett ögonblick hade hon kastat sig ur vagnen och landat på fötterna. Syster Sophia skrek till av förskräckelse och herr Matteus stannade hästen.

”Vad är det nu då?” utbrast han trött, som om han bara väntat på skriket.

Herr Matteus hade bott i Ljusets dal i minst trettio år. Han var van vid drama.

”Det går för långsamt”, svarade Amelia. ”Min fästman väntar på mig redan ikväll och i den här takten kommer han att bli orolig. Vill ni att herr Liljestjärna ska bli orolig herr Matteus?”

”Naturligtvis inte”, suckade han till svar. ”Vad föreslår ni fröken Amelia?”

”Låt mig ta den ena hästen. Vagnen kan enkelt dras med en häst och så rider jag raka vägen till herrgården.”

”Och hur skulle ni hitta dit?” frågade syster Sophia och stack ut sitt bleka ansikte ur vagnen.

”Och dessutom passar det sig inte att rida själv. Vad skulle syster Margarethe säga?”

Herr Matteus hoppade ner från vagnen och kopplade loss den brunvita hingsten under tystnad.

”Jag har ingen sadel till dig, men du är ju ändå van att rida barbacka”, sa herr Matteus och räckte över tyglarna till Amelia.

”Men ...” mumlade syster Sophia förtvivlat. ”Men syster Margarethe...”

”Syster Margarethe vill att fröken ska vara framme innan mörkret faller”, sa herr Matteus.

Det var oklart om han trodde på det själv eller inte, men han verkade uppriktigt sorgsen över att ta farväl av Amelia.

”Ta hand om er fröken”, sa han och strök Amelias hand med lillfingret.

Ömhetsbeviset var nästan omärkbart, men Amelia förstod dess betydelse och omfamnade herr Matteus med en hård, mycket opassande kram.

”Men fröken”, protesterade herr Matteus och knuffade försiktigt undan henne. ”Rid nu!”

Amelia hoppade upp på hästens rygg lika naturligt som om han vore hennes egen. Han stampade otåligt i marken. Gnäggade försynt. Hon strök honom över öronen och viskade ”Spring som vinden” innan hon manade på med skänklarna. Hingsten började genast galoppa.

”Ojoj, vad ska syster Margarethe säga?” ojade sig syster Sophia i bakgrunden.

Det dröjde inte många minuter innan de var utom synhåll och försvunna bland dess grenar. Vinden ven genom skogen och slet i Amelias hår. Hon frigjorde ena handen från tyglarna och drog ut hårbandet. Det slet sig genast ur tygstycket och virvlade runt hennes huvud likt en otämjbar eld. På hästryggen kände hon sig oövervinnlig. Som ett väsen. Nästan magiskt. Hon bet sig i läppen.

”Magi.”

Ordet smakade illa. Det var magins fel att hon var tvungen att lämna Ljusets dal. Tvungen att lämna Noah. Det var magins fel att hon nu var med barn. Ett litet ekollon. Magins fel att hon var tvungen att gifta sig med en man hon inte ens kände.

”Gabriel.”

Allt var Gabriels fel. Hon kände ilskan i kroppen. Hur den värkte. Hon ville slå honom. Hon önskade att hon hade slagit honom där i skogen. En rak höger som hade fått honom att välja någon annan. Men ändå saknade hon honom. Ändå ville hon att han skulle dyka upp i hennes drömmar igen. Helst ville hon att allt skulle vara en dröm. Men det var det inte och bara några timmar senare stod Amelia framför en metallbåge omgiven av murgröna. Under den hängde en stor träskylt som vajade olycksbådande i vinden.

”Liljestjärna”, läste Amelia och log sorgset för sig själv.

Hon hade alltid haft lätt att hitta i skogen. Det räckte med en svag doft av sälta för att hon skulle hitta havet eller så följde hon helt enkelt stjärnorna eller solen. Men aldrig förr hade hon önskat att hon inte hittade så väl. Hon ville inte vara framme. Inte ännu. Amelia manade försiktigt på hingsten som långsamt började gå in i allén. De stora tallarna stod på rad på båda

sidor om den breda grusvägen och fortsatte flera hundra meter fram tills sikten doldes av en kraftig kurva. Amelia räknade tallarna. Nittionio kom hon fram till. Var de hundra från början? När hon rundade kröken höll hjärtat på att hoppa ur halsgropen och lägga sig på vägen; herrgården var enorm! Nog förstod Amelia att Marcus var rik, men det här var mer än rik. Det här var trolldom. Herrgården var hundra meter lång och hade tre stora annex. Allting var byggt i grå granit och på taket låg tegelpannor i olika röda nyanser. Sten, tegel, annex! Amelia kände sig överväldigad. Tänk att det här huset stått här hela tiden medan hon inte ens vetat om att det fanns så stora hus. Om det nu var ett hus, och inte en illusion. Hela byggnaden kanske bara var en centimeter bred och för syns skull. Amelia hoppades nästa på det. Det vore enklare att ta in. Hon red fram till entrén och ekipaget som stod utanför med varsin häst som sällskap. De vände sig ointresserat mot henne och fortsatte sedan samtala. Amelia svängde benen över hästens rygg och kanade ner.

”Ursäkta, vad tror du att du håller på med?” fräste en av kvinnorna i sällskapet.

Hon var iklädd en stor blå klänning med långa vita handskar. I hennes korta blonda hår satt en fjäder. De andra i sällskapet, ytterligare tre kvinnor och två män, vände sig också mot Amelia.

”Jag hoppar av min häst”, sa Amelia.

”Jag menar förstås varför gör du det här? Tjänsteingången är på baksidan”, fräste kvinnan.

”Jag är inte här för att träffa tjänstefolket. Jag är här för att träffa herr Liljestjärna. Han väntar mig”, sa Amelia med ett leende och en blick som sa ”jag kan kasta en hästsko i ögat på dig innan du så mycket som hunnit plocka ner din löjliga fjäder”.

En av männen tog ett steg framåt. Hans hår var lika blont som Noahs och hans ögon järngrå som havet i november.

”Jag är herr Liljestjärna, och ni är?”

Hans röst var mjuk och sträv på samma gång. Lite som syster Margarethes sherry som Amelia provsmakat både en och tre gånger i hemlighet.

”Jag väntar besök, men ni är nog inte den jag väntar på”, fortsatte han med ett brett leende.

Hans tänder var vita som sandsten.

”Väntar ni besök från Ljusets dal? En fästmö kanske?” sa Amelia nonchalant medan hon strök hästens öron.

De flaxade till när fingret nuddade dem.

”Ja”, sa han nyfiket. ”Har de blivit försenade?”

”Både ja och nej”, sa Amelia retsamt.

”Men Andarna, säg vad det är du ska ha sagt!” fräste kvinnan med fjädern som uppenbarligen fått ny luft i strupen.

”Väskan, förklädet och kusken är försenade. Fästmön å andra sidan är precis i tid”, sa Amelia glatt. ”Amelia var namnet. Trevligt att träffas Fru Fjäder.”

Amelia sträckte fram sin hand och kvinnan rörde den så snabbt att det nästan inte kändes.

”Mitt namn är inte Fjäder och jag är inte gift. Var har ni fått det ifrån?”

”Fjäder? Det sitter på en fågel. Jag antog att det var vad ni ville bli kallad när ni går runt med en halv fiskmåås på huvudet.”

Kvinnan täckte förskräckt för munnen med sin handskbeklädda hand och rusade iväg mot herrgården.

”Ursäkta”, sa Amelia. ”Det blev visst ett missförstånd.”

De andra kvinnorna i sällskapet spärrade upp ögonen och följde efter sin väninna. Marcus däremot kunde inte dölja skrattet. Det pyrde ur honom som het lava. Varmt, helhjärtat.

”Är ni säkra på att ni är från Ljusets dal?” sa han medan mungiporna vibrerade.

”Alldeles hundra”, svarade Amelia.

”Och ni tog er hit alldeles själv?”

”Nej, bara från ... ja, jag vet ju inte vad det heter. Det gick för långsamt så jag tog en av hästarna. De andra kommer efter så snart som möjligt. Så orolig som syster Sophia är vid det här laget så tror jag att de är framme redan ikväll.”

”Gillar ni att rida?” frågade Marcus medan han rörde vid hästens mule.

”Mer än att gå”, skrattade Amelia.

”Låt oss rida tillsammans. I morgon”, sa Marcus.

Hans ögon gick fram och tillbaka som om de försökte att urskilja en lögn. Sedan log han igen. Ett stort, brett leende. Helt rakt.

”Då säger vi det. Om ni går in genom den här dörren och in till vänster så kommer ni till matsalen. Tala med Berta. Hon visar er runt.”

Marcus tog de båda hästarnas tyglar och började leda dem bort mot – vad Amelia antog var – stallet, men som lika gärna hade kunnat vara ett slott med plats för trettio familjer och deras kreatur.

”Vi ses vid middagen!” ropade Marcus.

Han vände sig om och gick baklänges några steg.

”Välkommen till Åkermansland, Amelia.”

Han log och nickade instämmande som för att ge eftertryck åt det han precis hade sagt.

Amelia log tillbaka innan hon gick exakt femtiotvå steg upp till huvudentrén och vred om handtaget.